

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10.489 van 25 april 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk
vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse
Zaken, thans minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, X, die verklaren van Congolese nationaliteit te zijn, op 27 februari 2008 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken houdende de onontvankelijkheids-verklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 21 januari 2008 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 januari 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN GENDEREN, die loco advocaat Mr. J. JOCHEMS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. N. LUCAS die loco Mr. C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster van Congolese nationaliteit diende op 17 december 2003 in België een asielaanvraag in.

Op 3 maart 2004 beschouwde de Dienst Vreemdelingenzaken haar aanvraag als onontvankelijk en gaf een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 17 mei 2004 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Tegen deze beslissing werd door verzoekster beroep ingediend bij de Raad van State.

Op 7 september 2006 werd door verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9 derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 21 januari 2008 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds december 2003 in België verblijft, goed geïntegreerd zou zijn, zich de Belgische gewoonten eigen heeft gemaakt, een bijzonder band heeft met Belgen en België, Nederlands leert en spreekt, vrijwilligerswerk verricht en werkzaam is binnen het verenigingsleven (Katholieke Vereniging voor Landelijke Vorming, vzw KAR ter bestrijding van kansarmoede), werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is zeker bewonderenswaardig maar op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980.

De verzoekster beweert dat zij bij een terugkeer naar Congo haar leven ernstig bedreigd zou worden. De elementen die zij aanbrengt om deze vrees te bewijzen laten niet toe om over de minimumgraad van ernst van deze vermeende bedreiging te oordelen. De verzoekster toont niet aan dat haar leven, haar vrijheid of haar fysieke integriteit bedreigd zou zijn in het land van bestemming. Indien het risico op slechte behandeling in het land van bestemming wordt aangevoerd, ligt de bewijslast hiervan steeds bij de verzoekster.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 19/05/2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, haar ter kennis gebracht op 24/05/2004. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk ongeveer 5 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02/10/2000). Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene kan steeds een beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om de terugreis te financieren en/ of om de nodige documenten voor de terugreis in orde te maken.”

De tweede bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster de schending op van de motiveringsverplichting. Verzoekster is van mening dat ze de buitengewone omstandigheden uitvoerig in haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft toegelicht en dat de standaardmotivering, door haar geciteerd als *'De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.'*, niet toelaat na te gaan waarom deze buitengewone omstandigheden niet bewezen worden geacht.

De Raad merkt op dat het middel feitelijke grondslag mist. De motivering van verweerder is namelijk veel uitgebreider dan wat verzoekster citeert en is geen standaardmotivering. Verzoekster toont niet aan dat door verweerder niet op de aangehaalde buitengewone omstandigheden werd ingegaan.

Het middel is ongegrond.

2.2. Betreffende de tweede bestreden beslissing werpt verzoekster geen enkel middel op waardoor onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk is.

2.3. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende april tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS.

J. BIEBAUT.

